

Dávid László – rektor, Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem

Elhangozott 2019. november 22-én, Kolozsváron a Magyar Tudomány Napja Erdélyben –160 éves az EME rendezvény megnyitóján

Házigazdaként is, engedjék meg, hogy nagy tisztelettel és szeretettel köszöntsem az itt jelenlevő vendégeinket, tudóstársadalmat! Egy viszonylag fiatal egyetemen, majdnem Kárpát-medence legfiatalabb egyetemén. És amikor arról gondolkodtam, hogy valójában mit is jelenthet egy 160 éves évforduló, milyen célokat tűzött ki az Erdélyi Múzeum-Egyesület, mit valósított meg, és mit kellene a 160 évről mondani, akkor kezembe került az 50 éves évfordulóra kiadott emlékkönyv, amelynek előszavát gróf Esterházy Kálmán írta 1909-ben. Engedjék meg, hogy egyetlen egy kis idézettel kezdjem: „Az ember – írja ő – az ember korának és nemzetének gyermeke lévén, intézményeit és alkotásait rendesen kora és nemzete szükségletéhez méri. Csak ritkán tud korát megszegyenítő és nemzetének haladott műveltségét megelőző alkotással előállni. Ily alkotásban rendesen a fajfenntartó ösztön és a nemzeti politika értéke vezérli.” Nos, elgondolkodtam ezen, merthogy az utóbbi harminc év új korszakot jelentett, története egy az egyben leírható vagy kicsit átírható ezek a gondolatok mentén. Egyetemünk is egy ilyen nemzetiségi politika mentén jött létre. Egyetemünk is úgy jött létre, hogy egy adott korszakban láttuk a megoldandó gondokat, és, bár nem mondhatom ugyanazt, amit itt Soós Anna elmondott, hogy köszönöm az EME-nek, hogy mindent beletett, de azt látom, hogy egy nagyon jó kapcsolat alakul ki erdélyi és Kárpát-medencei egyetemek, tudós intézetek, akadémiai intézetek között. A legnagyobb eredményünk, amit az utolsó harminc évben elértünk, hogy kialakult egy közös, egységes Kárpát-medencei régió. Tudományban, oktatásban, és remélem, hogy ez folytatódik másban is, ami a nemzetiségi gondjainkat illeti. Olyan társadalom alakult ki, ahol Erdélyben élni és alkotni nem jelent hátrányt, és olyan társadalom alakult ki, és olyan együttgondolkodás, amelyben nyugodtan feltehetjük azt, hogy mit kellene lépnünk, hogy hazavonzzuk az elvesztett tehetséges fiataljainkat. Nos ez az egyetem, a Sapientia Egyetem is ezért jött létre, és ezért vállalta azt a göröngyös utat, hogy létező magyar nyelven oktató intézmények mellett, egy teljesen új példával, magánegyetemi státusszal, merthogy ezt kényszerítették ránk, próbál felépíteni, próbál alkotni, és próbál olyan nemzedékeket nevelni, olyan fiatalokat, akik megállják a helyüket. Én a tizennyolc év története után azt mondhatom, hogy ez jó úton van, azért nem mondom, hogy sikerült, mert az egy befejezett mondat. Ez a jó út, ez azt jelenti, hogy jó úton vagyunk, és számos példája van ennek. Számos példája van, nemcsak az a példája, hogy a Sapientiaról már bacilust is neveztek el, hanem az a példája, hogy olyan új generációk nőnek fel, akikben nem a széthúzás, hanem a tudomány egyesítő ereje van. Én azt kívánom, hogy ez a fórum is ezt szolgálja! És még egyszer szeretném alelnök úrnak megköszönni, hogy megtisztelte egyetemünket, megtisztelte az EME-t a jelenlétével, és megtisztelte a kolozsvári és az erdélyi tudós társadalmat, mert hogyha itt körülnézek, tisztelettel látok számos kolozsvári, de tisztelettel látok számos olyan, a vidéki, az pejoratív jelző, nem akarom ezt használni, és nem is fogom használni, hisz a Sapientia Egyetem pontosan azt a történetet bizonyítja, hogy Erdély nagyobb városaiban egyenlő módon lehet a tudományt művelni, az egyetem nem egy helyszínhez kötődik, hanem egy halózatos egyetemé, és ez újszerű az erdélyi történelemben, és ezért örülök, hogy ugyanazon a szinten, ugyanolyan értékrendben tudnak gondolkodni, kolozsváriak, marosvásárhelyiek, csíkszeredaiak, sepsiszentgyörgyiek, merthogy higgyék el, hogy egy a jövőnk. Sok sikert kívánok, és érezzék itthon magukat!